

[Johan Asmussen.]

år, idet det er givet, at mange mennesker i de senere år har givet mere for ejendommene, end de tidligere ville have gjort — for sådan er det, det må jeg give dem ret i, der siger det, hvad enten det er det ærede medlem hr. Aksel Larsen eller andre — og at man så må sørge for, at de forudsætninger, hvorunder de har købt deres ejendomme, ikke bliver tilintetgjort. Det må man sikre ved en overgangsordning.

Da hustrufradraget jo er blevet fremdraget fra flere sider, så lad mig da sige, at også jeg synes, at hvis man skal se sagligt på det — og det finder jeg vi alle sammen har en afgørende pligt til; somme tider skuffer det mig lidt, at jeg ikke kan skimte den fulde saglighed fra de sider, hvor jeg gerne ville møde den — bør der også med hensyn til hustrufradraget en forhøjelse til. Vi har jo fra mit partis side gang på gang peget på, at den væsentlige løsning af problemet om sambeskatningen ligger i forhøjelse af proportionalgrænsen. Det har den højtærede minister også nævnt her, men så længe det ikke sker, så må det være rimeligt at føre hustrufradraget à jour. Men hvis det er meningen i udvalget at arbejde med dette, så må man ikke, jeg havde nær sagt for en gangs skyld, glemme at gøre alvor af også at tage hensyn til de medhjælpende hustruer. Dette problem er noget vanskeligere end det andet, men det kan ikke være vanskeligere, end at det kan løses. Jeg skal ikke komme ind på dette spørgsmål nu og forlænge debatten med nogle forslag, men problemet kan løses, og det er nødvendigt at løse det; det er lige så nødvendigt som problemet om hustrufradraget i øvrigt.

Må jeg lige til slut sige om lønmodtagerfradraget: jeg holder ellers ikke af, at man taler om, at andre partier skuffer én, og navnlig er jeg sjældent enig, når man siger, at regeringen skuffer én, fordi den fører socialistisk politik, det skal den jo gøre, det kan ikke med rette skuffe os, men det skuffer mig, når man fra konservativ side,

hvorfra jeg gerne ville kunne vente virkelig sagligt begrundet stillingtagen, tager det standpunkt, man gør med hensyn til lønmodtagerfradraget. Jeg synes nemlig ikke, at det er sagligt og retfærdigt, sådan som regeringen foreslår, simpelt hen at fordoble det. Jeg skal ikke gentage argumentationen, det kan man så gøre i udvalget, men jeg vil da henstille, at man overvejer forslaget, for hvis man vil føre saglig politik fra de konservatives side, så synes jeg, at man er inde på en forkert vej dér, og det ville skuffe mig, om de andre hensyn, som man måske i et så stort parti kan have over for større grupper, skulle føre så langt bort fra en virkelig velovervejet saglig stillingtagen, som det for mig ser ud til her.

Formanden: Jeg gør igen opmærksom på bestemmelsen i forretningsordenens § 11 om, at ved første behandling drøftes lovforslaget ud fra principielle synspunkter uden nærmere gennemgang af enkeltheder.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Dette tror jeg også er principielt. Det er spørgsmålet, om man skal have sådanne bestemmelser i ligningsloven, eller man ikke skal have det. Man kan også sige, det er et specielt spørgsmål; det drejer sig jo om en lille del trods alt. Men den omstændighed, at skuespillerne af ligningsrådet er sat med et fradrag til 20 pct., viser jo netop, at det er aldeles ikke nødvendigt at gå til ligningsloven for at lave sådan noget. Det kan altså laves alligevel, og jeg forstod da også på det ærede medlem hr. Foged, at det, der interesserede ham, var at løse problemerne for fiskerne og ikke at få bestemmelsen herom i ligningsloven. Jeg mener ikke, den bør i ligningsloven, men lad os se at finde en løsning. Det vil jeg da gerne være med til.

Og så vil jeg gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen, der rejste spørgsmålet, hvorvidt det forslag, der var fremsat af regeringen, nu også var regeringens eller finansministerens, eller